

116060

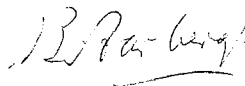
Bendik Aarberg,
Prof. Dahlsgt. 32,
5035 Bg./Sandviken.

Bergen, den 5/2 - 1991.

Knut Baardseth,
Boks 30,
2310 Stange.

Jeg takker for brev av 22. f.m., og ønsker godt nyttår.
Har vedlagte noen interesse ?

Med hilsen.

Vedlegg.

Forsikringsrådet

Oslo, 4. november 1955.

/GC
Jnr. 1860/55.

Herr Bendik Aarberg,
Straumsgrend,
B e r g e n.

Forsikringsavtalelovens § 116 m.v.
Deres brev av 26/10 1955.

Forsikringsrådets oppgaver er i det vesentlige angitt i lov av 29/7 1911 om forsikringsselskaper, hvorfor de spørsmål som er reist av Dem ligger utenfor Rådets egentlige saksområde.

Rådets befatning med de omhandlede spørsmål innskrenket seg i det vesentlige til den tekniske oppgjørsordning for de beslaglagte poliser. Man vedlegger til Deres orientering Forsikringsrådets beretning 1945 hvor De i art. 5, s. 28⁺ flg. vil finne forholdet nærmere omtalt.

FORSIKRINGSRÅDET

Perling Salis

Jacob Aarberg

Straumsgrend, Bergen, den 26/10 - 1955.

Forsikringsrådet,

O s l o.

Lov om forsikringsavtaler av 6/6 - 1930.

Denne forespørsel gjelder ovennevnte lovs § 116 og lov av 21/2 - 1947, nr. 1, § 7.

Såvidt jeg har forstått er loven om forsikringsavtaler et resultat av forsikringsfolks iherdige arbeide med bl.a. å sikre forsikrings-tagerne og deres familjer, at de virkelig får den nytte av sine forsik-ringer som hensikten skal være, og under akkvisisjonsarbeidet reklameres sterkt med denne sikkerhet. - En forsikringstager har selv anledning til å stille sin livspolise som garanti overfor kreditor o.s.v., men ingen kre-ditor har rett til å ta utlegg i en livspolise. Denne bestemmelse i loven er sikkert årsak til at mange forsikringer er tegnet.

Imidlertid kom i 1947 loven som omstøtte forsikringsloven, og som ga staten rett til, ikke bare å kreve utbetalt gjenkjøpsverdier som forsikringstageren selv ~~XXXX~~ hadde rett til å kreve, men også gjenkjøps-verdier som forsikringstageren selv ikke hadde rett til å forlange ut-betalt.

Jeg hadde foruten alm. livspoliser også en pensjonsforsikring, som var gått over til individuell fripolise uten rett til gjenkjøp. Jeg nektet min tillatelse til utbetalinger, men etter "Begjæring om anvisning til innkreving" til lensmannen ble gjenkjøpsverdiene for alle mine for-sikringer utbetalt av selskapene.

Det jeg har interesse av å få klarlagt, er om Forsikringsrådet eller andre innen forsikringskretser i sin tid gjorde innsigelser, eller prøvde å gjøre det, mot en lov som satt § 116 ut av kraft, til fordel for staten, og fratok en mengde forsikringstageres familjer den sikkerhet og støtte som forsikringsloven hadde gitt dem. - En sikkerhet ingen i framtiden kan regne med vil holde, når slikt som dette kan forekomme. Ingen vet hva årsak en lign. bestemmelse, "lov", senere kan ha.

En annen ting er, at jo mere "rettsoppgjøret" kommer på avstand, jo bedre forståelse får folk av at det hele var grunnløst, og jeg er ikke i tvil om at med tiden vil det komme i et helt annet lys. Men da vil man vel påberope seg foreldelse o.s.v. - Enhver fornuftig og ansvarsbevisst person vil nok etter hvert sette seg inn i de faktiske forhold, og gjøre seg opp en mening om tingene, og da vil nok alt fortone seg noe ander-ledes for de aller fleste. - At et slikt inngrep i forsikringsloven er foretatt på helt sviktende grunnlag, vil øke frykten for senere inngrep fra myndighetene.

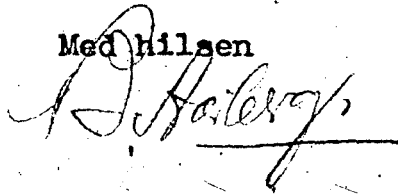
Jeg har intet imot forsikringssaken, tvertimot, jeg har sett

- 2 -

så meget godt fra den at jeg mener det vil være synd om det hos publikum skulle oppstå en tvil som kan skade den. Jeg vil ikke så en slik tvil som loven av 21/2-47, med tilbakevirkende kraft, utvilsomt vil frambringe hos mange som idag ikke er oppmerksom på dens virkning på livspoliser, en tvil som kan gi frykt for lign. bestemmelser av en eller annen årsak senere. Jeg håper derimot at forsikringssaken for framtiden får virke i fred til alles beste, uten noen inngrep overfor forsikringstagerne.

Det jeg, som nevnt, lenge har hatt interesse av å få vite, er om man søkte å gjøre innsigelse mot nevnte § 7. - Om der var hjemmel for en slik bestemmelse er unødvendig å komme inn på, for hjemmel manglet i det hele.

Med hilsen

Jeg har i ca. 21 år vært ansatt på kontoret til Norske Folk, så jeg hadde litt kjennskap til hva jeg her skriver om. Etter den nevnte "Begjæring om anvisning til innkreving" til lensmannen, fikk jeg besøk av lensmannsbetjenten, som skulle ha min underskrift før utbetalingen. Jeg spurte om han vanligvis gikk rundt og tok utlegg i livspoliser, om ikke disse var fritatt for slikt? Jo, det var nok slik, men dette var jo noe uvanlig. De hadde fått anmodningen fra h.r.advokat Friele, som sto for E.d. i Bergen, og han måtte jo vite hva han gjorde. - Ja, det kan De være sikker på at han som h.r.advokat også vet, og nå sender han underordnede rundt for å få folks underskrifter. Jeg kjenner til forsikringsloven, men det er ikke alle som er klar over den, og De kan hilse tilbake og si at jeg protesterer mot utbetaling så sterkt det lar seg gjøre, og ba ham notere det. - Senere kom så meddelelsen om at lensmannen hadde anvist til utbetaling.

